

Ἐσπιθοβόλησα 'στὸ πρῶτο φίλημα τοῦ "Ἡλίου
καὶ τῆς δροσέρης παιδούλας Γῆς.

Ἀνάμεσα 'στὰ πύρινα τους χεῖλη ἄστραφα σπίθα
πρωτόπλαστη.

Μ' ἀνάθρεψε τοῦ πρώτου ἡ θερμόγονη λαμπράδα
καὶ τὰ πατρικά του χάδια — λαμπάδα ὁδηγήτρα,
ἄσυστο τὸ φῶς του — τῆς δεύτερης ἡ μαῦρες τρι-
κυμίες ἡ ἀχαριστία καὶ ἡ ἀπονία.

Μοῦδωνε παναγνές φτερούγιες ὁ καλὸς πατέρας
μου, γιὰ νὰ γνωρίσω κάθε ὡμορφιά, κάθε ἀστέρι,
κάθε πέλαγο καὶ τὸ περὶ μακρυνὸ ἀκόμα.

Κι' ἡ μάνα μου μὲς 'στὴν τυφλὴ ἀγάπη της —
ἀπὸ τὸ φόβο μὴ μὲ χωρίσῃ — μοῦ τῆς 'ψαλίδισε...
Ἀλλοίμονο!

Τὸ φαρμακερὸ ψαλίδι ἄθελα ἄγγιξε τὰ λεπτὰ
μου νεῦρα.

Δυὸ μεγάλα δάκρυα 'κύλισαν ἀπ' τὰ 'μάτια μου
'στὸ χῶμα καὶ ἀπὸ τότε γενναῶδ' ἔβλεπον τὰ σπλά-
χνα του.

Μὰ γὼ καὶ μὲ ψαλιδισμένα τὰ φτερούγια 'γλύ-
στησα ἀπὸ τὰ χεῖρά της... Ἀνάμεσα 'στὰ δά-
χτυλά της ἔμειναν τ' ἀποκοφιδία τῶν φτερῶν μου
μόνο... Καὶ πλανῶμαι τώρα ὀλομόναχη, ἐλεύθερη,
μά... καὶ μὲ κάποια δυσκολία — ἀπ' τὸν πόνο — 'στὰ
κρυσταλλένια σου παλάτια.

Θέλω νὰ μάθω ὅλα τους τὰ μυστικά νὰ ἀντι-
κρύσω ὅλες τῆς θαμβωτικῆς τους ζωγραφίες, ὅλες
τους τῆς γυμνότητες.

Θέλω ρίγη, παγωνίες τωνατικές γιὰ νὰ θει-
ριέσουνε τὰ νεῦρά μου, τὰ ψαλιδισμένα, τὰ παρα-
λυμένα ἀπ' τὴ χλιαράδα τῆς ὑποκρισίας τ' ἄλλου
κόσμου. Θέλω νὰ ξαναπαρῶ, Φῶς οὐράνιο, τὴν
πρωτόγονη ὁρμή μου.»

— «Ἐλα μαζὶ μου μούπε παγερά, ἐπιδη-
τικά.»

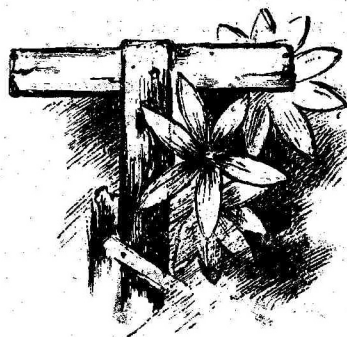
Ξανοίγω τὴν καταγωγή σου ἀπ' τὸ γαλανὸ σου
μάτι θαῦρης ἀνακούφισι 'στοὺς κρυσταλλίτας μου.»

Καὶ μ' ἔσυρε ἡ Μάγισσα Ἀλήθεια 'στὰ ἄδυτα
τῶν ἀδύτων, 'στὸν λευκὸ, 'στὸν παγερό, 'στὸν ὀλό-
γυμνὸ τῆς θρόνο!

ΣΙΒΥΛΛΑ

ΤΙ ΜΟΥΓΑΝΕ ΟΙ ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Α λουλούδια εἴ-
χανε ξυπνήσει ὅ-
λα κι' ἐπερίμε-
ναν τὸν ἥλιο.

Μαζὶ τους ξύ-
πνησα πρῶτ-πρῶτ
κι' ἐπῆρα τὸ
στενὸ μονοπάτι
π' ἀναβαίνοντας
ἀγκαλιάζει τὸ

βουνό. Ἀπὸ βράδυς εἶχε βρέξει, καὶ τὸ χῶμα
ἦτον ὑγρὸ καὶ μυρσισμένο. Ἡμεῖς εὐθύμῃ καὶ
ποθοῦσα τὸν ἥλιο κι' ἐγώ, κι' ἔσκυθα κάποτε

καὶ τὰ κύτταζα, κοντὰ - κοντὰ ποῦ ἔγερναν
στὸ διάβα μου, λὲς νὰ μὲ καλημερίσουν. Λου-
σμένα, γεμάτα δροσιά, σηκώνανε ἔμορφα - ἔμορ-
φα τὰ κεφαλάκια τους — θαρροῦσες ὅτι κι' ἔ-
θαίναν ἀπὸ τὰ χάδια φιλόστοργης μητέρας,
ποῦ τὰ κτένισε, τᾶλουςε, τοὺς ἔβαλε ἀρώματα,
καὶ πῶς ἐψιθύρισε σιγὰ - σιγὰ ἀπάνω στὰ φύλ-
λα: — «Νῆστε ἔμορφα παιδιὰ μου γιὰτὶ ἔρχε-
ται ὁ Πατέρας».

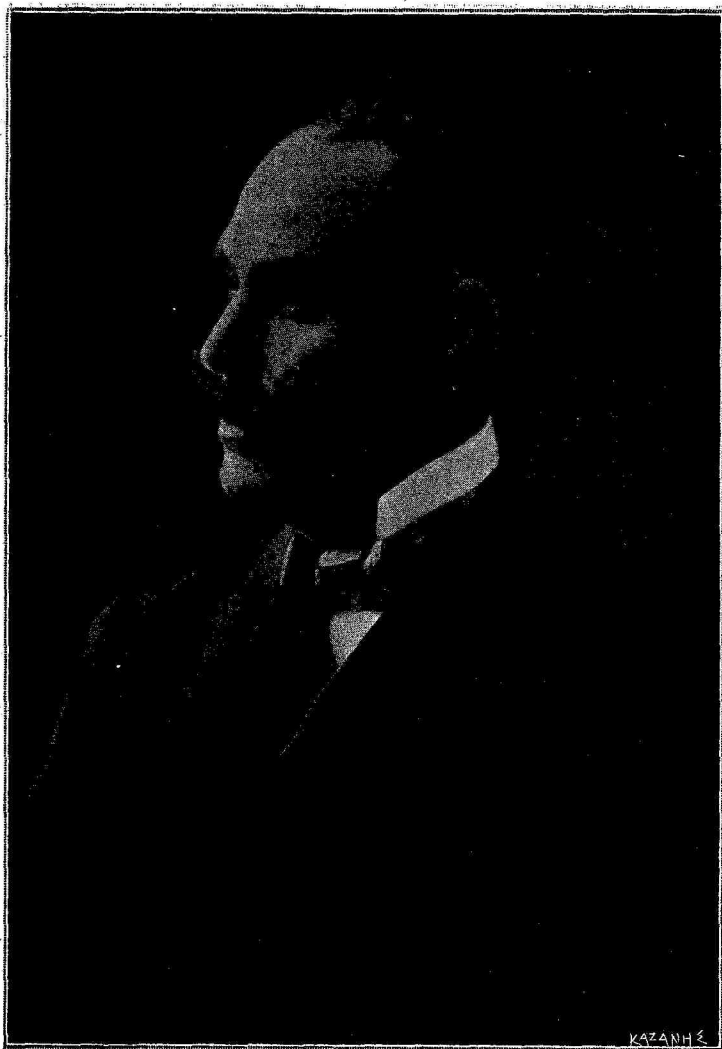
Τ' ἀγαποῦσα ὅλα, τὰ καμάρωνα ὅλα, μὰ
ξέχωρα ἀγαποῦσα μίαν πεντάμορφη κυκλαμιά
ἐκεῖ κάπου, μὲ τὰ βελουδένια φύλλα, μὲ τὸ μῶβ
ἀνθάκι. Τὴν ἀγαποῦσα πολὺ, παραπολύ, ὅπως
ἀγαποῦμε κάθε ὥραϊο ποῦ πεθαίνει γρήγορα.
Κι' ἀνέβαινα τὸ βουνὸ βιαστική, νὰ βρῶ τὴν
ἀγαπημένη μου, καὶ νὰ τῆς πῶς ἐρχόμουν καὶ
τὴν πάρω μαζί μου, νὰ τὴν φέρω ἐκεῖ ποῦ ἀν-
θοῦνε κι' ἄλλα λουλούδια, ἀδελφία ποῦ δὲ γνώ-
ρισε. Τ' ἄλλα χρόνια τὴν ἔχανα πρὶν νὰ τὴν
μαράναι ἡ βαρυχειμῶνιά. Μόλις ἀνοίγε φεύγαμε
γιὰ τὴ χώρα, κι' ἔτσι δὲν προφθάνω οὔτε νὰ τὴ
δῶ καλά - καλὰ. Γι' αὐτὸ σκέφθηκα νὰ πάρω τὲς
ρίζες τῆς, καὶ νὰ τὲς φέρω στὴν πόλι.
Θὰ τὴν ἔβαζα σὲ πολὺτιμὴ γλάστρα, θὰ τὴν
περιποιούμενα, θὰ τὴν ἀγαποῦσα, κι' αὐτὴ
εὐχαριστημένη, περήφανη γιὰ τὴν τόση τιμὴ
θὰ μεγαλώνε περὶ δυνάμωμένα, καὶ θ' ἀνθοῦσε
μὲ πλειότερη ὀρεξί.

Καὶ βέβαια, στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ δὲν ἤ-
τανε παρὰ ἐνὰ λουλουδί καταδικασμένο στὴν ἀ-
φάνεια. Τὴν ἐμορφάδα τοῦ δὲν ἔβλεπε μὴτ' αὐ-
τὸς ὁ Ἥλιος, γιὰτὶ πάντα κρυμένο κάτω ἀπὸ
τὲς πέτρες — στὴν αἰώνιαν σκιά — ἐμοιάζε τὴ βα-
σιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ, ποῦ κοιμισμένη
στὸ παλάτι, περιμένει τὸ ρηγόπουλο νὰ τὴν ξυ-
πνήσει μὲ τὰ φιλιὰ του, καὶ νὰ τῆς δείξει τὰ
ἔμορφα μυστικά τῆς ζωῆς.

Καὶ νά! ποῦ θὰ γινόμουν ἐγὼ τὸ ρηγό-
πουλο, καὶ θὰ τὴν ἔφερνα στὸν κόσμον ν' ἀγα-
πηθῇ, νὰ γνωρίσῃ!

Αὐτὰ ἔβαζε ὁ νοῦς μου ἐνῶ ἀνέβαινα τὸν ἀ-
νήφορο.

Σὰν ἐτέλειωσε ὁ δρόμος, στάθηκα νὰ ξεκου-
ραστῶ λιγάκι. Γύρω μου, ἡ Φύσις ὡμορφη, σὰν
ἐτοιμοθάνατη παρθένα, χλωμὴ κι' ἀρρωστη-
μένη μοῦ φάνηκε ὡς νὰ παρεπονείτο τοῦ
Ἡλίου — τοῦ καλοῦ της — ποῦ τὴν ἄφηνε ἔτσι
ἄπονα νὰ χαθεῖ, ἀφοῦ ἤξερε πῶς μόνο τὰ φι-
λιὰ του τὰ θερμά της χρειάζοντο γιὰ νὰ ζήσῃ. —
Ἀντικρῶ, ἐκεῖνος ἀνέτελλε μεγαλοπρεπῆς, ὡ-
ραῖος, μὰ ψυχρὸς... Ναὶ! τῷξερε πῶς ἦτον ἡ
ζωὴ της, καὶ ἡ χαρὰ της, καὶ τὸ στολίδι της.
Τῷξερε. Μὰ τί νὰ τῆς κάμει; Τὸν περιμένανε
κι' ἄλλοι — Τὰ φιλιὰ του τὰ ποθοῦσαν κι' ἄλ-
λοι κόσμοι, κι' ἄλλα δένδρα θέλανε νὰ καρπο-
φορήσουν καὶ νὰ στολιστοῦν, κι' ἄλλα λου-
λούδια νὰ σκορπίσουν τὸ χρῶμα τους καὶ τὴ
μυρωδιὰ τους — Κι' ἔπειτα γιὰτὶ νὰ λυπᾶται —

Ὁ Ἕλλην βαρύντορος Δ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Θὰ ξανγκύριζε πάλι· μήπως δὲ γύρισε καὶ πέ-
ρισυ ;—Εἶνε τόποι ποῦ ποτέ του δὲν πῆγε.
Λυπημένη τώρα σηκώθηκα νὰ ξεριζώσω τὲς κυ-
κλαμιές μου, γιατί ἤθελα νὰ κατεβῶ γρήγορα
στὸ χωριό.— Ἀπὸ μακρὰ ἔβλεπα ἓνα σύννεφο
κατάμαυρο νῆρχεται, καὶ φοβόμουν αὐτὸ μὴ μὲ προ-
φτάσει ἐκεῖ ἀπάνω ἡ βροχή.

Πόσο ἦταν ἔμορφη ἡ ἀγαπημένη μου καὶ
πόσο χάρηκα πάλι ποῦ τὴν εἶδα ! Ἐκύτταζε
τὸν ἥλιο μὲ γεμμένο τὸ κεφάλι της, καὶ εἶδα
τὲς σταλίτσες ποῦ σὰν δάκρυα λάμπανε στὰ
φύλλα της νὰ χάνονται στὸ φίλημά του —
ὅπως χάνονται καὶ τὰ δικὰ μας δάκρυα σὰν
φιλήσουνε τὰ μάτια μας τὰ χεῖλιά του Ἀγα-
πημένου.

Παραμέρισα μιὰ κατάσπρη πέτρα—τὸ σπι-
τάκι τῆς κυκλαμιᾶς μου—καὶ ἄρχισα νὰ σκα-
λίζω τὸ χῶμα σιγά-σιγά, μὴν τύχει καὶ τὸ
μαχαίράκι μου κόψει κατὰ λαθος καμμιὰ ρίζα
της.

Τὰ φύλλα ἐσταμάτησαν τρομαγμένα, καὶ ἀ-

ποια ἀντριχίλα φόβου ἐπετάχτηκε ἀπὸ τοὺς
χυμούς τῶν χρωμάτων

Καὶ τότε τὸ χαριτωμένο παιδί τοῦ φθινοπώ-
ρου, γέροντας μὲ περίσσια χάρι τὸ μῶβ λουλου-
δάκι του, ἐκίνησε τὰ φύλλα του καὶ μούπε μὲ
γλυκὺ παράπονο :

«Σ' εὐχαριστῶ ποῦχεις τὴν καλὴ σὺνὴ νὰ μὲ
πάρης μαζί σου, καὶ νὰ μοῦ δείξεις τὸν κόσμον
ἐκεῖ κάτω, ποῦ δὲν εἶδα ποτέ μου. Σ' εὐχαρι-
στῶ ποῦ θέλεις νὰ μὲ πᾶς ὅπου βρίσκονται καὶ
ἄλλα λουλούδια. —Κι' ἂν καὶ τὸ μαχαίράκι
σου ἔκοψε ἓνα μου φύλλο, ἐγὼ ξεχνῶ τὸν πόνο
μου καὶ βλέπω μαναχὰ πῶς μ' ἀγχαπάζ — Ἀ-
κουσα κάποτε ἀπὸ κουρασμένους ὁδοιπόρους ποῦ
καθίσανε ἐδῶ κοντά μου νὰ ξεκουραστοῦνε, πῶς
σεῖς οἱ ἄνθρωποι πληγώνετε συχνὰ ἐκείνους ποῦ
πλειότερο ἀγαπᾶτε.—Φαίνεται νᾶν' ἀλήθεια.

«Γιατὶ καὶ πέρισυ, ἦρθε Ἰσιὰ μ' ἐδῶ καὶ ἐκά-
θησε δίπλα μου ἓνας ὡμορφὸς νέος χλωμὸς καὶ
αὐτός, ὅπως εἴστε ὅλοι ἐκεῖ κάτω, καὶ ἀκούμ-
πησε τὸ κεφάλι του στὰ χεῖριά του καὶ ἔκλαιε.

Μερικά λουλούδια μαραμμένα που τούπεσαν, μούπαν ύστερα πώς έκλαιε γιατί αγαπούσε. «Ω, αν η αγάπη εκεί στα μέρη Σας σας κάνει τόσο να πονείτε, τί θα υποφέρετε για ό,τι δεν είναι γλυκό σαν κι' αυτή!»

«Γι' αυτό θα σε παρακαλούσα να μη με πιάς στές πολιτείες. Είμαι ευτυχισμένη εδώ και χαρούμενη. Τό ξέρω πώς μ' αγαπάς — ξέρω πώς θέλεις να με θαυμάσουνε αυτοί που δέ με γνωρίζουνε, και να με ζηλέψουνε τ' άλλα λουλούδια που έχεις.

«Μά ξέρω ακόμη πώς στον κόσμο σας βρίσκεται άλλη μια μεγάλη αρρώστεια — ο Κόρος. Αυτή σας κάνει να βαριέσαστε, ότι αγαπήσατε κι' έποθήσατε με την ψυχή Σας. — Προχθές π' ανέβηκες πάλι εδώ πάνω, με το νέο που σε συντροφεύει πάντα — Σας άκουσα να λέτε αυτά τ' λόγια — ή φωνή Σας ήτανε λυπημένη — κι' έφαινόσαστε πολύ δυστυχείς!

«Έ λοιπόν είσαι βέβαιη πώς κι' εσύ μια μέρα δε θα με βαρεθείς; Είσαι βέβαιη πώς δε θα με βγάλεις από τη γλάστρα μου έπειτα από λίγο για να φυτέψεις κάποια καινούργια αγάπη;

«Γι' αυτό άφησέ με εδώ που γεννήθηκα, κι' έρχου κάθε χρόνο να με βλέπεις — έτσι θα μ' αγαπάς αιώνια — κι' αιώνια το μωβ λουλουδάκι μου με τ' αχνουδιτ' φύλλα θ'άναι για σένα πειό έμορφο — από τ'α πειό σπάνια και ακριβά λουλούδια — και θ'άσαι ευτυχισμένη έτσι. Γιατί κι' έχτεις το βράδυ στο ήλιόγεμα διαβήκανε από δώ δυο νέοι — περπατούσανε σιγά - σιγά και μιλούσανε για την αγάπη τους. — Φαίνεται πώς ο νέος έρχότανε από μακρυνό ταξίδι, γιατί ή κοπέλλα τούλεγε δειλά - δειλά — «Φοβήθηκα πώς μ' είχες ξεχάσει εκεί πέρα στην άγκαλιά καμμι'ας άλλης» — Έσκυψε τότε εκείνος και φιλώντας τ'α μαλλιά της, είπε αυτά τ' λόγια: «Είσαι συ ή κρυφή αγάπη μου, σε σένα έρχομαι όταν θέλω να φύγω από τη χυδαία πάλη της ζωής — και τ'α έμορφα όνειρα του νου μου εσύ τ'α πλέκεις.

«Και σου λέω: «Γιατί ν'α μην γίνω κι' εγώ ή μικρούλα κυκλαμιά ή κρυφή αγάπη Σου; Θα δεις με πόση χαρά θα περιμένης τ'α πρωτοβρόχια, και με πόση λαχτάρα θ' ανεβαίνης εδώ άπάνω για να με δεις.

«Άφου στον κόσμο Σας είναι τόσα βάσανα, εκείνος που μακριά άπ' αυτόν έχει κάποια μυστική γωνίτσα να καταφεύγει, θ'άναι πολύ ευτυχισμένος».

Συλλογισμένη συμμαζεύα το χώμα που'χα σκορπίσει γύρω της — έθαψα δίπλα της εκεί το φύλλο που ήθελα έκοψα και πήρα το δρόμο του

χωριού. Το μαύρο σύννεφο όλοένα μεγάλωνε, μεγάλωνε, και τώρα χονδρές σταγόνες βροχής και μακρινές βροντές προήγγελλαν την καταιγίδα.

Στη φύσι και στην ψυχή μου έπλανάτο ένα μεγάλο Πένθος.

EALO DE CASTRO

Λ Λ Λ * * *

ΦΩΝΗ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΔΑΛΟ

... ΛΑ' έρωτώ το άπέ-
ραντον κυανούν που
προσπίπτει στα μά-
τια του σώματος και
το όποιον καλούμεν
Ουρανόν, ενώ δεν ξέ-
ρομεν τί είναι: «Τί

ν'άναι ή τύχη μου;» Κ' έρωτώ το άτέλειωτο Μυστήριο που προσπίπτει στα μάτια της ψυχής και το όποιον καλούμεν Θεόν ενώ δεν ξέρομεν αν είναι: Τί ν'άναι ή τύχη μου; Και ή άπέραντη έκτασι του Ουρανού ξανοίγεται σε διάπλατο, παιγνιδιάρικο και άφρόντιστο γέλοιο γεμάτο έιρωνεία και με το γέλοιο Του μ' άπαντ'α: Δεν ξέρω. Δεν είμαι εγώ που μπορώ να στο πώ». Και το άτέλειωτο Μυστήριο σκεπασμένον με τ'α νύφη της σκέψεως σιαάζεται πειό πολύ στην έρώτησι και ματιά ρίχνει γύρω γεμάτη συμπάθεια και μυστήριο και χαμόγελο ξανοίγει για μια στιγμή χείλη συνεφιασμένα και το χαμόγελο και ή ματιά Του μ' άπαντ'α: Δεν ξέρεις. Δεν είσαι εσύ που μπορώ να στο πώ..

Και άπορημένη ή ψυχή μου πάντα ρωτ'α και άπορημένο το Πνεύμα μου ζητ'α να μάθη. Και πειό θαμπερό, πειό έκτυφλωτικό και άφροντιστο γίνεται το Κυανούν... Και πειό βαθύ, πειό σκοτεινό και άδιάγνωστο φαίνεται το Μυστήριο... Ένώ στην έκτασι παντού άρμονικός μυστηριώδης ψίθυρος, σαν άπήχησις τόνου, που δεν έχει αρχή, που δεν έχει τέλος κυματίζει στον άέρα και επαναλαμβάνεται σαν ήχώ... Και ή Ψυχή πάντα νοσταλγεί, και το Πνεύμα πάντα ρωτ'α και ή Άνθρωπος πάντα ζητ'α... Δεν ξέρω. Δεν είμαι εγώ που μπορώ να στο πώ... Δεν ξέρεις. Δεν είσαι εσύ που μπορώ να στο πώ. Άκούει παντού σαν άπάντησι στην έρευνα, στην άπορία, στη νοσταλγίαν του...

ΥΓΧΗ

